

тѣй за примѣръ, *Виллемадъ* въ Бременъ и Саксоніѣ, *Людгеръ* въ Вестфаліѣ, *Ансгаръ* въ Даніѣ и Швеціѣ, *Рембертъ* въ Грандебургіѣ; нѣ дали налагахъ толкови важность върхъ крѣщеніе-то, или дали мысляли че вече много струва, ако и само първоначалны понятія за христіанство-то, ся вѣдворять между единъ народъ: — Познато че най-голѣмо-то число на обращенія-та, при свѣршекъ-тъ на този періодъ не заслужи това названіе. Твърдѣ рѣдко проистичяше внкашно-то исповѣданіе на новообращенны-тѣ, отъ едно вѣтрѣшно убѣжденіе или правилно обученіе, и още по-рѣдко бѣше свѣрзано съ искрено промѣненіе на ума и дѣятелно христіанство. Привлѣкательность-та на свѣтскы-тѣ прѣдпочитанія, примѣри-тѣ на царіе-тѣ, кралеве и князове, кои-то пріехъ христіанство-то, и страхъ-тъ отъ тѣхно-то насилствованіе, често имахъ повече участіе и вліяніе кѣмъ крѣщаваніе-то, отъ колко-то имаше вѣтрѣшно убѣжденіе на Христіанскѣ-тѣ вѣрѣ. Единъ примѣръ за това.

Данскый краль *Гаралдъ* въ 826 год. съ цѣлый-тъ си домъ, и голѣмо число отъ придворны-тѣ си ся покрѣсти въ Ингелхаймъ, гдѣ-то живѣше царь *Лудовикъ*, отъ кого-то и пріе голѣмы дарове. Отъ тогава станъ въ Даніѣ обычай, щото въ врѣме на Пасхѣ-тѣ, мнзина ся явихъ въ царскый палатъ, за да ся покрѣстятъ и да пріемать богаты дарове отъ дрѣхы и орждія. Въ едно врѣме дойдохъ толкова Данци на крѣщеніе, що-то не ся намѣрихъ доволно бѣлы дрѣхы за обличяніе на крѣщелници-тѣ по-старый обычай.